

sidste Aar ikke har modtaget Understøttelse, har Valgret, hvorfor kan vi saa ikke gaa lige saa vidt her i Danmark? Vi ville dog vel have Lov til at kalde os ligesaa humane, ligesaa kristeligfjænde, ligesaa velvillige lige overfor de Små i Samsundet, som Bis-mærk og hans Land, hvorfor da komme med den Indvending her? Det ærede Medlem sagde, at det kom i det Væsentlige an paa at komme overens om Principerne. Det hører man jo saa ofte, naar der skal hjælpes paa de Små, saa er der al Tid Tale om Principerne, man er ikke saa principfast paa andre Omraader, men lige overfor de Små er der al Tid Principer det staar paa. Jeg vil haabe, at man ikke er altfor principfast, det kunde ellers være, at man kunde falde over sine egne Principer.

Den ærede Ministers Udtalelser har jeg ikke haft megen Fornøjelse af at høre. Den ærede Minister begyndte med at sige, at han var enig i, der for Tiden var et stærkt Opløb mod Staten. Det var et underligt Udtryk, at den ærede Minister benyttede; fordi der fra alle Sider stilles Krav til Statens Indgriben i Lovgivningsforholdet, kalder Ministeren det for Opløb mod Staten. Hvem er det, der i en saa lang Række af Aar har dannet det Opløb mod Statskassen, som det sikkert kan paavises, er slet Aar efter Aar gennem vor Finants-husholdning, for at tømme den. For Die-blikket er Statskassen ganske godt fuld, og det i glæder Ministrene sig jo ved, idet de bruger Penge, som de finder for godt. Det er dem og deres Venner, der indtil nu har dannet Opløb mod Statskassen, for mulig at faae den tømt til de Formaal, som de anse for de mest hensigtsmæssige, men den ærede Minister maa tilgive, at hele den øvrige Del af Befolkningen, som har lidt under, at Statskassens Midler hovedsagelig er kommen Andre til gode, ikke længere vil finde sig i at se Statskassens Midler anvendes til og Lovgivningsmagten i det Hele alene bestæftige sig med bestemte Formaal, som de ikke ere i Stand til at se gavne den hele Befolkning. Befolkningen er ved at vaagne og sige: Staten, det er os, det er Folket i sin Almindelighed, Lovgivningsmagten er vor Repræsentation, og vi vil bidrage Vort til, at den kommer til at afvaretage ikke nogen Enkelt's Interesser, men hele Be-

folkningens Interesser, og vi forlange, at den skal gribe ind paa de Omraader, hvor Uretfærdigheden er størst. Lad saa kun Ministeren kalde de Krav, som saaledes reiser sig rundt om i Befolkningen, om Afhjælpning af eller Støtte til dette eller hint, for Opløb mod Staten, jeg er fuldkommen overbevist om, at disse Opløb mod Staten fra Befolkningens Side nok tilslidst skulle blive af en saadan Natur, at Ministeren og hans Venner skal komme til at erkende, at det Opløb mod Staten og dens Midler, som han og hans Venner har gjort i Fortiden, da de forbeholdt sig Goderne, vil blive af en saa indtrængende Natur, at han vil blive nødt til at give efter og ogsaa give Noget til den Side. Den ærede Minister sagde, at dersom alle disse Krav, hele dette Opløb mod Staten og Statskassen skulde tilfredsstilles, saa var Statskassen snart færdig. Det undrer mig noget. Skulde der slet ikke være en eneste Smule at spare lidt paa, saa at det kunde komme andre Forhold til Gode? Naar vi f. Ex. ser vaa de militære Ministers Budgetter, og hvorledes de have løbet op mod Statskassen i en Række af Aar, og hvorledes de have arbejdet for at tilfredsstille deres Krav, og naar vi have set, hvad Ministeriet i de senere Aar under sit eget Ansvar har brugt for at tilfredsstille disse Formaal, hvorfor saa ikke indstrænge det til Fordel for det, som Ministeren mener er Opløb mod Statskassen? Jeg tror nok, det kunde lade sig gøre, og at hverken Staten eller Statskassen eller Ministrene eller deres Venner vilde gaa økonomisk til Grunde, hvis vi kom ind paa at hjælpe lidt paa disse Forhold. Det er ikke Meningen hermed, som den ærede Minister sagde, at løbe Storm mod Statskassen eller ville Statens Undergang, navnlig kan han ikke beskyldes mig og mine Meningsfæller for at ville svække Staten, da vi jo netop staa paa at give Staten den mest indgribende Indsyldelse paa alle Samsundets Anliggender, men vel at mærke, naar Vedelsen er en saadan, som Folket i det Hele kan være tjent med, og ikke en saadan Vedelse som den, vi for Tiden have. Saa siger den ærede Minister, at dette Lovforslag vilde undergrave Sygefærnerne, og at det var en Hovedsag, at man støttede disse Institutioner, som nu ere blevene grundfæstede saa stærkt i